

ROUŠKA

ročník 19

číslo 2/16

Vydává Charita Bohumín, Štefánikova 957, Bohumín
tel: 596 013 606, mobil: 736766021, email : info@bohumin.charita.cz

BUĎTE MI SVĚDKY (SK 1,8)

Možná více než jindy slýcháme tato Ježíšova slova jako výzvu pro náš současný život. Svět potřebuje naše svědectví, potřebuje se dotknout živého Boha na „tváři“ našeho života, rozpoznat jeho slova a skutky, které se v nás samých staly „tělem“.

Zprávy o velkém počtu dnešních mučedníků, o jejich hrdinství a postoji pevné víry, by nás mohly zahanbit, ale i povzbudit. Byli bychom toho schopni? Je naše pouto ke Kristu tak pevné, že nás od něj nedokáže nic odloučit? Přiznejme, že se do našich postojů tu a tam vkrádá jakási změkčilost, pohodlí či ustrašené ohledy na sebe. Sebemenší potíž nás odvádí od vědomí Boží lásky a vede k hledání vlastních cest – jak jinak než mylných. Statečný postoj dnešních mučedníků je svědectvím, které vytrvá až do konce. Toto svědectví může mít různé etapy. Od věrnosti v obyčejných věcech či povinnostech, přes snahu nenechat se strhnout postoji světa, až po odvážné a uvědomělé naplňování křesťanského života ve věrnosti Kristu. Doma, ve škole, v zaměstnání, na ulici, při zábavě, v nemoci a bolesti, ve společenství i v samotě, v hlásání Krista i v projevech milosrdenství, v ochraně života, ...

Ale přece jen si přiblížme několika myšlenkami roli svědků.

Emeritní papež Benedikt XVI. v nedávném rozhovoru na téma daru víry v listu *Osservatore Romano* (17. 3. 2016) říká, že víra je sice hlu-

boký osobní vztah k Bohu, ale k víře nedocházím pouhou osobní snahou (reflexí, úvahou ...), je darem. Papež se odvolává na svatého Pavla, který tvrdí, že víra je ze slyšení. Bůh mne oslovuje z vnějšku. Abych mohl věřit, potřebuji svědky, kteří se setkali s Bohem a zpřístupní mi Jež. Potřebuji společenství bratří a sester, společenství, které nezačalo samo od sebe, ale bylo stvořeno Bohem, a já jsem ve křtu byl k němu přivtělen. Možná si nyní sami vybavíme ty, které nám Pán pro růst víry posílá na naši životní cestu.

Co si ale představíme pod pojmem svědek? V jiné úvaze na toto téma jsem četl: ***to, co dělá svědka svědkem je, že vidí. Nejprve vidí, až pak mluví. Kdyby nejprve mluvil, ale neviděl, byl by falešným svědkem.*** Prioritou svědka není tedy svědčit, ale **vidět**. Očima víry vidět Boha ve svém životě, v životě druhých, za vším děním, kterého jsem svědkem. Svým postojem pak dosvědčit toto své přesvědčení. Vzpomeňme na jáhna Štěpána, který, ač kamenován, viděl nebesa otevřená a Ježíše po Boží pravici. Věděl, že Pán jej neopouští a proto se mu v té chvíli připodobnil a prosil za smilování pro ty, kdo ho kamenovali. Šavel zůstal slepý – schvaloval, že Štěpána zabili. Jak často jsme zklamaní, malomyslní právě proto, že zůstáváme slepí. Což by nás Bůh mohl opustit? Na nás zapomenout? Či dokonce s námi nakládat zle? Ano, jsou chvíle, kdy temnota se zdá silnější, ale i v nich musíme tápat po Světle, které nám jde vždycky vstříc. Ježíš nám dal svým vzkříšením tuto jistotu. Tak to, co máme vidět, je vlastně Ježíš = živý Bůh, ne bůh „usmrcený“, umlčený, nemohoucí, ale Vítěz nad smrtí, nad vším zlem, nad Zlým. Jak silné je pak svědectví nemocného na lůžku, který ví, že i v utrpení je spojen se svým Pánem, a trpělivě nese (s Ním) svůj úděl. Svědčit nemůžeme jen někdy, jen něčím, ale vždy.

A ještě musím přidat myšlenku papeže Františka. V promluvě v domě sv. Marty na téma potřeby svědectví řekl, ... ***křesťanské svědectví je vždycky vydáváno ve dvou: „My jsme svědky těchto událostí, stejně i Duch svatý“*** (Sk 4,32). ***Bez Ducha svatého neexistuje křesťanské***

svědectví, protože křesťanské svědectví, křesťanský život je milost, kterou nám dává Pán svým svatým Duchem. Je to svědectví křesťanů, kteří žijí svůj život ve shodě s pravdou a říkají: „Nemohu to nebo ono udělat, nemohu někomu ublížit, nemohu podvádět, nemohu vést polovičatý život, ... musím vydávat svědectví. A tímto svědectvím je říkat to, co ve víře viděl a slyšel, tedy Ježíše Krista, působením Ducha svatého, kterého dostal darem.

O čem tedy svědčí náš život. Na co je upřena naše pozornost v běžném dni. Na Boží láskyplnou přítomnost nebo na vlastní potřeby, nároky, na vlastní spravedlnost? Čím potom přetékají naše ústa? Vděčností nebo reptáním, pomlouvou, stížností, posuzováním, obavami? Čí jsme tedy svědky? Boha živého nebo v našem srdci mrtvého? Prosme Ducha svatého o světlo poznání.

Aleš Ligocký

VŠEOBECNÝ ÚMYSL CHARITY

Aby Charita Bohumín byla stabilní a profesionální organizací, ve které se klienti i zaměstnanci cítí důstojně a v bezpečí.

KONKRÉTNÍ ÚMYSLY

- ✧ Za zdraví pro našeho otce biskupa a kněze Michala Jadavana.
- ✧ Za zdraví všech charitních pracovníků.
- ✧ Za Boží pomoc pro muže, moudré uspořádání jeho života a osvobození od špatných sklonů.
- ✧ Z uzdravení těžce nemocného syna Mirečka a za dar Ducha svatého pro jeho rodiče.
- ✧ Za ženu středního věku, těžce zkoušenou životem, aby neztratila víru a svůj humor.
- ✧ Za hezké mezilidské vztahy.
- ✧ Za dar víry pro klienty i pracovníky Charity Bohumín.

PODĚKOVÁNÍ OD KLIENTA DENNÍHO CENTRA PRO OSOBY BEZ PŘÍSTŘEŠÍ A NOCLEHRÁNY SV. MARTINA

„Chtěl bych z celého srdce poděkovat pracovníkům Charity Bohumín, konkrétně pracovníkům Denního centra pro osoby bez přístřeší a Noclehárny Sv. Martina, a to Martině, Emilce, Zdeňce, Marušce, Rosťovi, Tadvovi, Kamilovi a Mirkovi, za pomoc a podporu v mých těžkých životních situacích. Někdy jsem byl náladový, někdy připitý, ale tak to v životě chodí. Ale nyní jsem se poučil, protože budu mít rodinu vedle sebe v bytě. Našel jsem si práci, snad bude dobrá a bude se mi i nadále dařit. Už bych se nechtěl ocitnout v situaci, že zase budu na ulici. Budu dělat všechno proto, aby byla má rodina šťastná, hlavně zdravá a abych již dokázal mému otci, že mám na víc, než si myslel. Také se už nebudu muset pořád starat o ostatní klienty. Budu mít už konečně svůj vysněný klid a život.

Děkuji moc.“

Vojtěch Moldřik ☺

INFORMUJEME ...

Jaké plány má Charita Bohumín pro rok 2016?

Rádi bychom obnovili relaxační zónu před Charitním domem sv. Františka ve starém Bohumíně.

V případě získání dostatečného množství finančních zdrojů bychom rádi rekonstruovali výtah v Charitním domě pokojného stáří sv. Františka.

Dalším z plánů je instalace kamerového systému do venkovních prostor Denního centra pro osoby bez přístřeší a Noclehárny sv. Martina.

Ve spolupráci s majetkovým odborem Městského úřadu Bohumín bychom rádi vyměnili nevyhovující gamatové topení za plynové ústřední topení v budově Noclehárny sv. Martina.

A my pracovníci Charity Bohumín se hodláme dále vzdělávat v oborech sociální práce: ve všech našich službách budeme pracovat na zkvalitnění služby v rámci revize Standardů kvality sociálních služeb. Budeme opakovat a prohlubovat vědomosti v péči o seniory, první pomoci, komunikace s našimi klienty ...

Práce je pro letošní rok naplánovaná a je jí dost. Prosím, držte nám palce, ať se vše vydaří...

Zdeňka Knížková Brňáková, ředitelka Charity Bohumín

DVANÁCT LET PRÁCE V CHARITNÍM ŠATNÍKU

Charitní šatník je jedna z okrajových činností Charity Bohumín. Příznačně je taky v okrajové části Bohumína. Neznamená to ale, že práce v šatníku je zanedbatelná nebo snad nedůležitá.

V šatníku v současné době pracuje 5 žen, skoro všechny důchodového věku.

Po dvanácti letech se rozhodla vedoucí charitního šatníku paní Anna Kulová ukončit práci u nás a odejít na zasloužený odpočinek.

Nastálá situace mě nutí se zamyslet a přiblížit práci šatnic. Není to jen prodej obnošeného šatstva za symbolickou cenu. Je to práce s taháním těžkých pytlů s oblečením, vybalováním darovaných věcí, přebíráním, kontrolováním, chystáním do prodeje. Neprodané zboží pak opět balí a chystají pro další potřeby pro Diakonii Broumov a Charitu Hrabyně. To znamená, že těžké pytle opět tahají z prvního patra budovy do nákladního auta k odvozu.

Věřte, že jsme vděční za jakýkoliv dar, ale občas se stane, že darované je slušně řečeno nepoužitelné. Někdy lidé přinesou vše, co jim přijde pod ruku

a jsou to věci zapáchající, znečištěné, nepoužitelné. S tím vším se musí šatnice popasovat.

To je jedna stránka věci. Druhá stránka je kontakt s nakupujícími. Šatník je situovaný do části města, kde žije hodně sociálně slabých rodin. Tak, aby pomoc byla co nejlíže. Někdy i toto je však velmi složité. Pár střípků ze vzpomínek šatnic: starší paní si koupila v šatníku boty, po týdnu přišla s botami, které očividně hodně používala, hodila je po šatnících s tím, že takové křápy nechce a odešla. Jeden mladík, když nemohl najít žádné značkové oblečení, hodil po šatnících židli. Tentýž mladík se za nějakou dobu nestyděl ukrást za plného provozu krabici plnou kojeneckých věčiček. Lidé občas jen tak pro radost seberou jednu botu, šálu, hrneček. Jen pro ten dobrý pocit, jak se mu podařilo šatnice „převést“.

Z některých historek mě až mrazí. Často se vytrácí lidská slušnost, vzájemná úcta. Právě proto si práce našich šatnic nesmírně vážím. Práce to není vůbec jednoduchá. A když říkají, že občas mívají strach – ne z klientů, kteří do šatníku chodí pravidelně, ale z mladíků, kteří nemají zábrany, tak jim věřím. Je to opravdu nejen fyzicky namáhavá práce ale i psychicky náročná činnost.

Na závěr bych chtěla moc poděkovat za dvanáctiletou práci paní Anně Kulové a projevit obdiv za to jak práci pro šatník i s jeho klienty vždy bezvadně zvládla. Nastoupila nejdříve jako dobrovolnice ještě na ulici Čáslavskou, kde byl první Charitní šatník a když se šatník přemístil do Pudlova, vedla jej dál.

Přeji jí za všechny pracovníky Charity Bohumín pevné zdraví a Boží požehnaní v jejím osobním životě.

Zdeňka Kniezková Brňáková, ředitelka Charity Bohumín

NA KONEC SVĚTA A JEŠTĚ KOUSEK DÁL ...

Poznávání světa ze studentského rozpočtu může být občas složité. Člověk by chtěl cestovat, poznávat ostatní kultury, nové lidi. V mém

věku máme nejvíc energie, teoreticky nejvíce času, ale bohužel málo peněz, jak říká jeden vtip. Je tady ovšem možnost, jak se tím nenechat

limitovat. Od přátel už jsem párkrát slyšela, že nejjednodušší způsob, jak cestovat je stopem. Historicky jak jeden vyrazil do Finska a projel ho, jak jiný se chtěl původně dostat do Itálie, a skončil v rakouských Alpách, kde poprvé vyzkoušel skákání s padákem s mužem, který mu zastavil a tak podmanivě o tom vyprávěl, že se rozhodl to také zkusit. Tak takové historiky mě nadchly a říkala jsem si, že bych to jednou taky moc ráda zkusila. Ale popravdě, bála jsem se. Protože na druhé straně už od malička člověk slychává, že se nemá bavit s cizími lidmi, že si má dávat pozor. A těch hororových povídek, které o stopu existují! Samozřejmě chápu, že jsou některé i pravdivé a člověk by opravdu měl být opatrný, zvláště ženy a dívky, které by určitě neměly cestovat samy. Ale popravdě? Stojí to za to.

Stojí to za překonání toho strachu, stojí to za to poprvé si stoupnout ke kraji silnice a zdvihnout ten palec.

Znak historického města Klaipėda v Litvě

Nejdřív je třeba najít někoho, s kým chceme cestovat. Jednak kvůli bezpečnosti a taky kvůli zábavě. Přece jenom se to občas protáhne, tak aby si měl člověk s kým povídat. Já jsem se nakonec domluvila s jedním kamarádem, a po drobných potížích a chybách v komunikaci jsme se sešli v Bohumíně

na nádraží, odkud nás moje maminka svezla na odpočívadlo u dálnice směrem na Polsko. Náš původní cíl byl dostat se do Tallinu, hlavního města Estonska, kam jsme se také po týdnu dostali. A s menšími odbočkami od cesty a taky se dnem stráveným v Rize (hl. město Lotyšska) a Klaipėdē (přístavní město v Litvě) jsme dohromady ujeli skoro

1700 kilometrů. Potkali jsme spoustu úžasných a zajímavých lidí, od učitelky francouzštiny, přes mladý pár, se kterým jsme se dorozumívali rukama, nohama, protože neuměli anglicky a my německy, až po pána, který jezdil do Ruska nakupovat med, a uměl česky, protože jeho sestra žila v Praze. Nemůžu se vlastně rozhodnout, které z těch setkání s různými lidmi bylo nejpřekvapivější. Už jenom jak jsme začali. Jako první nám zastavil mikrobus, který jel ale asi jen 20 kilometrů od místa, ze kterého jsme začali. Pán vypadal, že by nám rád pomohl víc, a tak to vyřešil trošku kuriózním způsobem: zatroubil na kamion, který jsme zrovna předjížděli, a naznačil mu, ať zastaví. Potom se s řidičem domluvil, ať nás vezme a ten nás zavezl skoro až do Varšavy. Nebo další den nám zastavil taxík a vezl nás 130 kilometrů až do Bialystoku. A taky pán, který nás nabral v Kaunasu. V tu chvíli, kdy nás vezl, jsme si to ani moc neuvědomili, ale když jsme pak prozkoumali pořádně mapu, zjistili jsme, že nás zavezl o nějakých 100 kilometrů jinam, než jel on sám. A k tomu nám ještě ukázal nádhernou pláž s překrásným výhledem. A nejtipnější setkání nakonec: kousek za Rigou nám zastavil další mikrobus, a kamarád se s nimi anglicky domlouval, jestli jedou až do Tallinu. Když jsme si dávali věci do kufuru, ze zvědavosti jsem se koukla na SPZ (to jsem dělal vždy, když jsme nastupovali do nějakého auta – pro jistotu). Nevím, kdo byl překvapenější víc, když jsem začala mluvit česky, jestli ta skupinka českých studentů, nebo kamarád.

Byl to úžasný týden, plný zážitků, nových lidí. Zjistila jsem, že se domluvíte všude a to ani nemusíte znát společnou řeč. Zjistila jsem, že lidé, kteří berou stopaře, jsou úžasní, otevření, přátelští. Nikdy nevíte, jakého zajímavého člověka potkáte, a jakým způsobem vás může během jedné cesty obohatit. Myslím, že je občas škoda, že si to lidi nechají kvůli strachu ujít. A co říct na závěr? No přece: Berte stopaře, můžou Vám rozjasnit celý den.

Trocha předprázdninového naladění ☺ od naší dlouholeté dobrovolnice v Denním centru pro osoby bez přístřeší a při organizaci Tříkrálových sbírek Daniely, 24 let